

на гвардията, която мина прѣзъ Горня-Студена, любезно привѣтствува и поощри къмъ прѣдстоящитѣ ѝ подвизи съ ласкавитѣ думи: „Вие отивате на свѣтло дѣло“ — каза на офицеритѣ. „Да даде Богъ, щото повечето отъ васъ да се върнатъ назадъ.... Вие не знаете, колко скжпъ е всѣки отъ васъ за Менъ.... Азъ съмъ увѣренъ, че вие свето ще изпълните своя дългъ.... Впрочемъ, азъ ще видя, ще дойда при васъ. До виждане“.

На 15-й септемврий въ Горня-Студена пристигна генералъ Тотлебенъ. Него поразил болѣзнения изгледъ на Царя, „но, забѣлѣзва той въ своя дневникъ, страданията на Царя сж прѣдимно отъ нравствено свойство.... Той е добъръ и милостивъ, както винаги истински рицаръ.... Ако всички бѣха такива, то всичко би тръгнало на добръ“.

Защитникътъ на Севастополь бѣ повиканъ отъ Царя за съвмѣстно обсжждане дѣйствиата на обсадата на главоломния Плѣвенъ. Рѣшено бѣ на военния съвѣтъ всички главни сили да се обърнатъ противъ Плѣвенъ, за да се свърши най-послѣ съ тая неочаквано съзидана твърдиня. Генералъ Тотлебенъ, слѣдъ едно проучване на мѣстноститѣ и разположението на войскитѣ на западния отрядъ, изказа се категорично противъ повторението на щурма и за пристѣпане къмъ обсада. За цѣль на дѣйствиата той опрѣдѣли: блокада на Плѣвенъ и плѣняването на неприятелската армия. Съобразно съ тоя възгледъ нацѣлно одобренъ отъ Царя сж прѣдприети мѣрки за усиление на дѣйствующия отрядъ подъ Плѣвенъ.

На 12 октомврий прѣвзетъ бѣ съ бой Горни-Джбникъ. Въ тоя бой гвардията се увѣнча съ слава, но побѣдата ѝ почиваше върху труповетѣ на 2—500 души вече излѣзли отъ строя. На 16-й сжщи